

Їх співпраця працюватиме на чітко визначений прибуток, відбуватиметься постійний контроль за виконанням плану. Характер прийняття рішень повинен бути комплексним та варіативним: при затвердженні одного рішення, мають бути проаналізованими всі можливі сценарії розвитку діяльності фірми.

2. Економічний підхід. Необхідним в даному підході є жорсткий контроль за витратами виробництва, адже більшість українських підприємств втрачають значні кошти через безпідставні витрати на фінансові, трудові та матеріальні ресурси. Щоб мати контроль над видатками та доходами фірми важливим є планування господарської діяльності, що в свою чергу є ускладненим через постійне зростання цін та економічну нестабільність у країні. Однак, тільки правильне прогнозування та детальний аналіз можливих ситуацій забезпечать успіх фірми на ринку. Також, важливою складовою цього підходу є прагнення до максимізації розміру прибутку та постійного зростання вартості підприємства.

3. Модернізаційний підхід. Зростання якості продукції компанії – є одним з найголовніших елементів його розвитку: товари мають вдосконалюватися та залишатися конкурентоспроможними. Постійні зміни на ринку товарів та послуг змушують підприємства пристосовуватися до них. Для того, щоб компанія вийшла в лідируючі позиції по виготовленню певного виду товару – необхідно вводити нові технології, залучати кваліфікований персонал, застосовувати нові механізми маркетингу та заохочування покупців. Для цього треба виділити певну частку фінансових ресурсів з прибутку. Чим більшим є прибуток, тим меншою є потреба в залученні інвестицій ззовні.

Максимізація чистого прибутку підприємства є головною метою будь-якого виробництва. Формування чітких та ефективних методів його розподілу забезпечують підвищення інвестиційної привабливості, рентабельності та конкурентоспроможності підприємства, задоволення матеріальних та соціальних потреб власників та співробітників компанії.

Література:

1. Управління прибутком підприємства [Електронний ресурс]. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=5452..>

Шапран Н.С.

к.е.н., доцент кафедри фінансів

ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»

АУТСОРСИНГ НА ФІНАНСОВОМУ РИНКУ: ПЕРЕВАГИ І РИЗИКИ ВИКОРИСТАННЯ

Характерною особливістю сучасного ринку фінансових послуг є широке використання фінансовими компаніями аутсорсингу, як в сфері ІТ-технологій, так і в сегменті забезпечення бізнес-процесів. Від скромних починань упродовж 1990-х років, аутсорсинг на ринку фінансових послуг, за оцінками експертів, протягом останнього десятиліття в середньому зростав до 10% на рік, і лише в останні роки темп зростання трохи уповільнився. Зокрема, аналітики прогнозують, що до 2020 року глобальний аутсорсинг на ринку банківських послуг, страхування та інших фінансових послуг буде зростати в середньому на 6%, а обсяг світового ринку аутсорсингу у фінансовій сфері перевищить \$200 млрд.

Термін аутсорсинг (outsourcing) означає укладення договору підряду з зовнішніми фірмами. Сьогодні аутсорсингом називається бізнес-стратегія, що може бути сформульована наступним чином: компанія укладає договори субпідряду на всі види діяльності, що не є домінуючими в її діяльності, зі сторонніми особами, які

спеціалізуються саме на цих видах діяльності. При цьому сторонніми особами можуть виступати як афільовані по відношенню до корпоративної групи компанії, так і ніяким чином не пов'язані з нею.

Найбільш часто компанії через угоди субпідряду отримують послуги, пов'язані з інформаційними технологіями, менеджментом, дистриб'юторськими послугами та логістикою, бухгалтерським обліком і фінансами, діяльністю колл-центрів та маркетингом.

Аутсорсинг фінансових послуг є досить новим явищем, тому як для учасників ринку, так і для регуляторних органів і досі актуальними залишаються питання збереження конфіденційності інформації при використанні аутсорсингу, прозорості менеджменту, можливих ризиків і розподілу відповідальності перед регулятором ринку між основною компанією та компанією субпідрядником. Ці питання сьогодні вивчаються як національними регуляторами фінансового ринку в різних країнах світу, так і міжнародними організаціями, такими як Базельський Комітет, Міжнародна організація комісій по цінним паперам, Міжнародна асоціація страхових регуляторів тощо.

Наприклад, Управління фінансового контролю (Financial Conduct Authority, FCA), яке є регулятором фінансового ринку Великобританії, в липні 2018 року оприлюднило чергове керівництво для компаній, які використовують аутсорсинг ІТ-послуг. Мета керівництва - допомогти фінансовим компаніям здійснювати ефективний контроль всіх аспектів аутсорсингу: від прийняття рішення про нього, вибору постачальника послуг і зовнішнього моніторингу, аж до припинення угоди про аутсорсинг. Також в керівництві міститься корисний список контрольних питань, на які повинні звернути увагу компанії, перш ніж прийняти рішення про аутсорсинг, в тому числі такі, що стосуються проблем безпеки зберігання даних, ризик-менеджменту, доступу регуляторів та аудиторських компаній до приміщень компаній, які надають аутсорсингові послуги фінансовим посередникам тощо.

Фінансові посередники раніше менш охоче звертались до аутсорсингу, ніж компанії з інших секторів бізнесу, але в останні роки спостерігається стійке прискорення і розширення аутсорсингу на фінансовому ринку. Одним з факторів, що гальмував розвиток аутсорсингу, було небажання власників відмовитися від повного контролю над своїм бізнесом. Проте поступово почало з'являтися розуміння, що в аутсорсинг передаються окремі види робіт, а не контроль над ними.

Наприклад, Європейський Центральний Банк виділяє наступні мотиви, що спонукають банки ЄС до аутсорсингу: зменшення витрат, доступ до нових технологій, концентрація уваги банку на основній діяльності, використання ефекту масштабу, вивільнення ресурсів, збільшення якості послуг та зростання гнучкості бізнесу.

Аутсорсинг може бути двох видів: національний та зарубіжний. Одним з видів зарубіжного аутсорсингу є офшорний аутсорсинг або, як його називають, офшоринг. Офшоринг передбачає передачу некритичних для бізнесу процесів компаніям в інших країнах, для яких характерні більш низькі витрати. Досить популярними юрисдикціями для офшорного аутсорсингу є Індія, Мексика та Філіппіни. Проте в останні роки популярністю стали користуватись і країни Східної Європи, в яких рівень розвитку фінансової системи і ІТ-технологій досить високий, а вартість робочої сили значно нижча, ніж, наприклад, в Західній Європі чи США.

Проте окрім значних переваг, одержуваних фінансовими інститутами від аутсорсингу, його використання супроводжується серйозними ризиками. Прорахунки у виборі аутсорсингової компанії або оптимальної форми взаємодії можуть призвести до значних проблем або навіть до руйнування бізнесу, оскільки досить поширеними є випадки неналежного ставлення постачальників послуг до виконання своїх обов'язків. Крім того, при здійсненні фінансовим інститутом аутсорсингу своїх ключових функцій

він ризикує потрапити в довгострокову залежність від постачальника послуг, а можливе банкрутство останнього може мати для фінансової компанії досить важкі наслідки.

В країнах СНД також вже досить розвинена практика використання аутсорсингу, але в основному йдеться про аутсорсинг ІТ-послуг та бухгалтерського обліку. Проте відносна новизна фінансового аутсорсингу в Україні поки що не дозволяє потенційним користувачам цієї послуги комплексно оцінити можливі ризики. Відсутнє і законодавче підґрунтя для здійснення міноритарними інвесторами нагляду за процесами аутсорсингу в акціонерних товариствах, оскільки він може використовуватись в якості інструмента вимивання коштів компанії. Але розвинені країни світу вже близько підійшли до вирішення цих проблем, і ознайомлення з їх досвідом є корисним.

Література:

1. FG 16/5 Guidance for firms outsourcing to the 'cloud' and other third-party IT services. Finalised guidance, July 2018 // Financial Conduct Authority [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.fca.org.uk/publication/finalised-guidance/fg16-5.pdf>
2. Outsourcing opportunities and challenges, 14 February 2018 // European Central Bank [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.bankingsupervision.europa.eu/press/publications/newsletter/2018/html/ssm.nl180214_3.en.html
3. Principles on Outsourcing by Markets - Final Report // Technical Committee of IOSCO [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.iosco.org/library/pubdocs/pdf/IOSCOPD299.pdf>

Шелевер М.М.

«Фінанси і кредит», 4 курс

Університет ДФС України

Науковий керівник – к.е.н., с.н.с, доцент кафедри фінансів Коляда Т.А.

ОЦІНКА ВПЛИВУ ДЕРЖАВНОГО БОРГУ НА ФІНАНСОВУ БЕЗПЕКУ УКРАЇНИ

Сучасна світова економічна ситуація характеризується наявністю фінансових потоків, які базуються на диспропорціях соціально-економічного розвитку та зростаючої залежності країн-боржників. До списку таких країн також входить Україна. Нестабільність відносин із зовнішніми ринками збуту, скорочення внутрішнього споживання, відсутність розвитку перспективних галузей промисловості та політична нестабільність призвели до подальшої експлуатації промислової бази, зниження конкурентоспроможності вітчизняної продукції на внутрішньому ринку, зниження рівня розвитку аграрного сектору та загального рівня життя населення [1, с.83]. Це призвело до фінансової нестабільності країни в цілому, що зумовило збільшення державного боргу. Така ситуація загострила проблему соціально-економічного розвитку та боргової безпеки держави.

Одним із основних загальних показників стану заборгованості країни, що дає змогу оцінити рівень боргового навантаження на економіку держави та відображає її здатність своєчасно розрахуватися з кредиторами, спираючись на економічний потенціал, є співвідношення загального обсягу державного боргу до ВВП (рис.1.1.).